

Arrest

nr. 111 404 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 4 februari 2013 het Rijk binnen en diende op 6 februari 2013 een asielaanvraag in. Op 31 mei 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu afkomst. U werd geboren op 27 september 1984 te Garissa. U woonde daarna met uw familie in Eldoret. U voltooide uw secundair onderwijs en volgde daarna nog een aanvullende opleiding 'business information systems'. Naar aanleiding van de verkiezingsresultaten braken in 2008 onlusten uit in Eldoret. Jullie huis werd vernield en uw moeder werd vermoord. Samen met uw vader en uw 4 zussen verbleef u daarna in een opvangkamp. De situatie was er niet goed en samen met uw kleine zus verhuisde u naar Mombasa waar uw nicht woonde. Uw nicht werkte als prostituee en uit financiële noodzaak begon u ook als prostituee te werken. Zo leerde u B. A. kennen. Hij was een klant en vond u leuk. Hij bleef u opzoeken en in juni 2010 vroeg hij of u voor hem wilde komen werken. U werd zijn dienstmeid en maîtresse. B. was een bemiddeld en invloedrijk man en u had een goed leven. T. was de neef van B.. Hij werkte ook voor B. en jullie waren collega's. In 2012 vertelde T. dat B. drugs verhandelde en toonde de opslagplaats. B. kwam te weten dat u op de hoogte was van zijn criminele activiteiten. Hij zag ook dat u nieuwsgierig was en rondneusde in zijn papieren. Hij vertrouwde u niet meer en gedroeg zich steeds agressiever tegenover u. Eind december 2012 bedreigde hij u met een geweer. Even later ontsnapte u en vluchtte u naar het huis van uw nicht. Daar kon B. u niet vinden. In een krant van 22 januari 2013 zag u een opsporingsbericht. Er stond dat u gezocht werd door uw familie, wat niet klopte. U vermoedde dat B. u aan het zoeken was. U had schrik en besloot het land te verlaten. Uw nicht bracht u in contact met een klant. Tegen betaling regelde hij uw vertrek. Op 4 februari 2013 verliet u Kenia per vliegtuig. Dezelfde dag nog kwam u in België aan. Twee dagen later vroeg u asiel bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een krantenartikel, 3 bankkaarten, 3 foto's, een geboortecertificaat, 2 diploma's en 2 internetartikels neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten op zich geen verband houden met de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel. Het door uw aangehaalde probleem, vervolging door een drugsbaron, is een probleem van louter gemeenrechtelijke aard. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat deze valselijke beschuldiging en de daaraan gekoppelde vervolging geïnspireerd zou zijn door één van de criteria van de Conventie van Genève, met name ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Er zijn evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vervolging vreest door A. B. en zijn zakenpartners (gehoor CGVS, p.6). Echter, u weet deze vermeende vervolging hoegenaamd niet aannemelijk te maken.

Ten eerste verklaarde u meermaals dat A. B. en zijn zakenpartners onaantastbaar zijn, dat ze zich alles kunnen permitteren, dat ze samenwerken met belangrijke politici en beschermd worden door de politie (gehoor CGVS, p.4,5,6,7). Als zij zo onaantastbaar zijn, is het dan ook de vraag waarom zij zich zorgen zouden maken over verklaringen van een personeelslid die prostituee en huishoudster is. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, antwoordde u dat B. schrik had dat u informatie zou vrijgeven over hem en zijn zakenpartners. Volgens u hadden ze schrik dat uw informatie gebruikt kon worden door de politie of door journalisten. De politie zou de zaak onderzoeken, journalisten zouden erover schrijven en dit zou het moeilijk maken voor hen (gehoor CGVS, p.7). U verklaart echter dat u geen journalisten opgezocht hebt om uw verhaal te brengen en dat u nooit getuigenissen afgelegd hebt bij de politie (gehoor CGVS, p.7). Het is opvallend dat u nooit journalisten of de politie gecontacteerd hebt, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw vermeende vervolgers net schrik hadden dat u dit zou doen. U zegt dat u nooit een journalist contacteerde omdat u er geen toegang tot had en omdat u niet meer helder kon denken. Hiermee overtuigt u niet. Van iemand die haar middelbare studies afwerkte, die daarna een aanvullende opleiding 'business information systems' volgde en die weet dat journalisten artikels schrijven over de

drugsproblemen in Kenia, mag verwacht worden dat ze weet hoe ze in contact kan komen met journalisten.

U zegt ook dat u nooit aangifte gedaan hebt bij de politie omdat u er geen toegang tot had en omdat de politie corrupt is (gehoor CGVS, p.7). Opnieuw weet u niet te overtuigen. Van een hoogopgeleide vrouw mag zeker verwacht worden dat ze de weg vindt naar een plaatselijk politiekantoor. Uw verklaring dat de politie corrupt is en dat B. ermee samen werkt (gehoor CGVS, p.6,7) valt dan weer moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaring dat B. schrik had dat u informatie over zijn activiteiten zou prijsgeven aan de politie en dat de politie de zaak dan zou onderzoeken (gehoor CGVS, p.7). Ofwel staat de politie aan de kant van B. en heeft hij niets te vrezen van uw eventuele belastende verklaringen. Ofwel is de politie wel bereid om een onderzoek naar drugstrafiek in te stellen, maar dan is het de vraag waarom u nooit belastende verklaringen hebt afgelegd bij de politie. Uw verklaringen dat B. schrik heeft voor uw eventuele onthullingen tegenover de politie vallen absoluut niet te rijmen met uw verklaringen dat u niet terecht kon bij de politie omdat ze corrupt zijn en samenwerken met B..

Ten tweede is uw kennis over B., zijn criminele activiteiten en zijn zakenpartners erg beperkt. Het is dan ook onduidelijk waarom B. en zijn zakenpartners schrik zouden moeten hebben voor uw verklaringen over hen. Om te beginnen weet u erg weinig over de criminele activiteiten van B.. U zegt dat hij drugs verkocht. U weet niet welke drugs dit precies waren. Zelfs nadat u gevraagd werd om meer details te geven over wat u wist, antwoordde u enkel dat er grote zakken in papier waren en ook kleine pakketten, wat nog steeds erg summiere en vage informatie is. U weet niet waar de drugs vandaan kwamen. U weet ook niet waar de drugs naartoe werden gebracht, enkel dat ze opgepikt werden door verschillende voertuigen (gehoor CGVS, p.11). Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat u zo weinig wist en de vraag gesteld werd waarom B. dan schrik zou moeten hebben voor uw onthullingen, antwoordde u dat u kon onthullen waar de opslagplaats is, wie er allemaal komt en wanneer er bijeenkomsten waren (gehoor CGVS, p.11). Daarom werd u vervolgens gevraagd waar de opslagplaats is. U zei enkel dat het in de Nyali wijk in Mombasa is en dat er geen straatnamen zijn in Mombasa. Gevraagd naar de mensen die er kwamen, zegt u 'verschillende mensen, sommigen nooit ervoor gezien, voertuigen van de overheid, ministers'. U noemt minister Haran Mwau, maar zegt dat u geen andere namen van personen kent die er kwamen. U weet niets meer omdat u niet bij de bijeenkomsten aanwezig was. U zegt dat er ook zakenlui uit Mombasa kwamen, maar u kunt geen namen noemen. Verder weet u evenmin wat er besproken werd tijdens de bijeenkomsten (gehoor CGVS, p.11,12). Alhoewel u zegt dat u zou kunnen onthullen waar de opslagplaats is, wie er allemaal komt en wanneer er bijeenkomsten waren, blijkt na enig doorvragen dat u hier erg weinig tot niets over weet te vertellen. Het is daarenboven opvallend dat u na de pauze en na overleg met uw advocaat, uw verklaringen bij het CGVS bijstelt. U zegt dat de opslagplaats voor de drugs op Kenyatta drive 68 is en dat u daar nog meerdere mensen zag, namelijk Mai Nakimori, het hoofd van de provincie en de zakenman Abdalla Suleyman (gehoor CGVS, p.14). U verklaart dat u deze informatie eerst niet durfde te geven omdat u niet wist of het gehoor bij het CGVS vertrouwelijk was en u vreesde dat deze informatie doorgegeven zou worden naar Kenia (gehoor CGVS, p.14). Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste: van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het feit dat u niet zeker was of de informatie vertrouwelijk was kan geen afdoende verklaring bieden voor het niet-vermelden van deze informatie. Ten tweede gaf u voor de pauze wel al andere informatie prijs zoals de naam van uw beweerdde vervolger B. en de naam van een minister. Het is niet duidelijk waarom u in deze gevallen geen problemen had met het feit dat u niet wist of de gegeven informatie vertrouwelijk is. Het feit dat u uw verklaringen zonder gegronde reden bijstelt na de pauze en na overleg met uw advocaat, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

U weet ook erg weinig over B.s persoonlijk leven. U denkt dat B. van Arabische afkomst is, maar eigenlijk weet u het niet (gehoor CGVS, p.4). U weet dat hij meerdere vrouwen had, maar weet van geen enkele van zijn vrouwen hoe ze heten (gehoor CGVS, p.10). Meer nog, wanneer gevraagd werd wie S. B. is, antwoordde u dat dit de neef is van B. (gehoor CGVS, p.13). Volgens de internetartikels die u zelf neerlegde blijkt nochtans dat S. B. één van de vrouwen van B. was, die onder verdachte omstandigheden overleed. U weet niet hoeveel kinderen B. heeft, u weet ook niet hoe zijn kinderen heten (gehoor CGVS, p.10,11). U weet niet hoe zijn ouders heten (gehoor CGVS, p.10). Uit de

internetartikels die u zelf neerlegde blijkt nochtans dat de vader van B. I. heet. U weet dat T. zijn neef is, maar u weet niet of dit langs vaders kant of moeders kant is. U weet niet waar B. woonde met zijn familie. U zegt enkel dat hij verschillende huizen had in Mombasa (gehoor CGVS, p.11). Uw erg beperkte kennis over B. en zijn familie is frappant aangezien u hem gedurende enkele jaren goed kende. U verklaart dat u van juni 2010 tot december 2012 werkte voor B. en tegelijk ook zijn maîtresse was. Ervoor kende u hem al als klant. U zag hem bijna elke dag, als hij geen vergaderingen had kwam hij naar u toe (gehoor CGVS, p.8,9,13). Er zou dan ook van u verwacht mogen worden dat u meer zou weten over deze man. Uw gebrekkige kennis doet twijfels rijzen betreffende het feit of u hem echt wel gekend hebt en voor hem gewerkt hebt.

Daarnaast roept de manier waarop u B. leerde kennen vragen op. U zegt dat u als prostituee werkte en hem zo ontmoette (gehoor CGVS, p.3). Het is vreemd dat een vrouw die hogere studies afwerkte, plots zou besluiten om als prostituee te gaan werken. U verklaart dat uw vader en uw zussen in een tijdelijk opvangkamp verbleven nadat jullie woning vernield was. Zelfs dan is het opvallend dat u zou besluiten om samen met uw kleine zus naar Mombasa te verhuizen en er in de prostitutie zou gaan werken.

Ten derde hebt u sinds uw vertrek bij B. in december 2012 nooit meer iets gehoord van deze man. U zegt dat hij uw contactgegevens niet had, niet wist waar u woonde en u dus niet kon vinden (gehoor CGVS, p.7,8). Het lijkt er dan ook op dat u niets te vrezen had voor B.. U legt wel een opsporingsbericht in een krant neer. Volgens u probeerde B. u langs deze weg te vinden. Er moeten echter enkele kanttekeningen gemaakt worden bij dit door u neergelegde opsporingsbericht in een krant. Ten eerste blijkt uit dit bericht nergens dat meneer B. er iets mee te maken zou hebben. U stelt enkel dat u vermoedt dat hij erachter zit, maar u slaagt er niet in om dit hard te maken (gehoor CGVS, p.5). Ten tweede hebt u geen pogingen ondernomen om te achterhalen wie verantwoordelijk was voor de plaatsing van dit opsporingsbericht. U hebt de krant niet opgebeld om te vragen wie dit bericht liet plaatsen. U zegt dat u niet belde omdat u niet wou vrijgeven waar u was (gehoor CGVS, p.5). Uw argument overtuigt niet. Immers, aan de hand van een telefoongesprek kan men niet achterhalen waar de gesprekspartner zich bevindt. Ten derde is een bericht in een originele krant slechts een bewijs dat dit bericht gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Kranten publiceren gemakkelijk berichten tegen betaling waardoor hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. Aan dit opsporingsbericht kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht.

Op basis van alle voorgaande vaststellingen kan er geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: de bankkaarten en uw geboortecertificaat geven informatie over uw identiteit en nationaliteit, zaken die hier niet meteen betwist worden. De 2 diploma's geven verder ook informatie over uw opleidingsniveau. De foto's van de begrafenis van uw moeder geven persoonlijke informatie. De foto waarop u volgens uw verklaringen te zien bent met T. B. (gehoor CGVS, p.4) is te vaag om te kunnen vaststellen of u effectief de persoon op deze foto bent. Ook door de zonnebril is moeilijk te zien of u de persoon op deze foto bent. Nog minder valt uit deze foto af te leiden of T. B. erop staat en of jullie elkaar kennen. Hier door u aangehaalde opsporingsbericht in een krant werd hierboven reeds besproken. De 2 neergelegde internetartikels werden hierboven reeds deels besproken. Deze artikels geven informatie over T. B. en A. B. weer. Uit deze algemene informatie blijkt niet dat u deze mensen zou kennen, voor hen gewerkt zou hebben en dat A. B. u zou vervolgen. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een eerste en enige middel op de schending van *"artikel 3 EVRM, de schending van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, de schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de schending van de zorgvuldigheidsbeginsel"*.

2.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut, doch verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe haar voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De commissaris-generaal stelde in deze terecht vast dat verzoeksters voorgehouden probleem een conflict van gemeenrechtelijke aard betreft. Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het

verzoekschrift kan blijken dat verzoekster vreest in Kenia te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 195, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.3. Het verzoekschrift haalt tevens het “non refoulement-beginsel” aan. Artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Aangezien verzoekster niet als vluchteling erkend wordt, is dit artikel niet van toepassing en kan dit bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

3.4. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster verwijst naar het “Arrest NA. V THE UNITED KINGDOM, 17 juli 2008, Application no. 25904/07” en meent dat “*De verwerende partij is er evenwel niet in geslaagd om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen*”. Verzoekster blijft hierbij geheel theoretisch nu zij geenszins aanduidt, laat staan aannemelijk maakt, tot welke “*kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk van onterende behandelingen*” zij dan wel zou behoren, noch aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een dergelijke systematische vervolgingspraktijk of een dergelijke kwetsbare groep. Verzoekster toont dan ook geenszins een situatie aan als aan de orde in het arrest van 17 juli 2008 (N.A. tegen Verenigd Koninkrijk).

4.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Dit geldt evenzeer voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, a en b Vreemdelingenwet. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.4. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om haar vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het

onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

4.5. De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven onwaarschijnlijkheden, ongeloofwaardigheden en boutse beweringen, bijzonder onwetende en wijzigende verklaringen de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Voor zover verzoeksters relatie met A. B. überhaupt al geloofwaardig, *quod non* gezien haar profiel en uiterst geringe kennis inzake A. B. noch zijn activiteiten, maakt verzoekster nergens aannemelijk effectief vervolgd te worden, noch geen hulp te kunnen zoeken bij de Keniaanse autoriteiten, waarbij verzoekster zelfs geen journalisten of politici heeft aangesproken (gehoor p. 7), noch desgevallend zich niet te kunnen hervestigen. Indien verzoekster overigens stelt als boekhoudster en huishoudster bij A. B. gewerkt te hebben (vragenlijst 2.10.b en 3.5, gehoor p. 3, p. 6), hem “*vaak, misschien wel elke dag*” zag (gehoor p. 13) en dermate dicht bij hem te hebben gestaan dat hij haar zelf vertelde dat hij drugs in zijn opslagplaats bewaarde (gehoor p. 6), dan is niet ernstig dat zij de naam van zijn tweede echtgenote – die verdacht overleden is – foutief bestempelt als zijn neef (gehoor p. 13), noch weet of T. zijn neef langs vader- of moederszijde was, noch namen van zijn kinderen kende (gehoor p. 11).

5. Verzoekster stelt dat ze verschillende documenten heeft voorgelegd, die niet in acht werden genomen door de commissaris-generaal. Verzoekster legt nieuwe documenten neer “*een brief van de politie waaruit blijkt dat ze geen bescherming kunnen geven aan verzoekster. Ook rekeninguittrekels waaruit blijkt dat de heer A. B. stortingen deed op de rekeningnummer van verzoekster. Internetartikel dat bevestig(t)d dat de vader van A. B. in mei 2000 is vermoord in Amsterdam en een andere internetartikel waarbij vermeldt wordt dat er 6 parlamentsleden betrokken zijn bij de drugsschandaal*”.

5.1. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar zij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

5.2. Het door verzoekster voorgelegde attest van 21 december 2012 van de *Kenya Police* waarin door de *officer in charge* wordt gesteld “*with me here is a young lady who needs assistance*”, is vooreerst ernstig tegenstrijdig daar waar verzoekster altijd heeft volgehouden nooit klacht te hebben neergelegd bij de politie (gehoor p. 7 “*politie is de slechtste van allemaal, ik ging niet naar hen*”). Verder ziet de Raad evenmin in waarom de politieofficier anoniem zou moeten blijven indien het verzoekster is die

beweerdelijk bezwarende dingen weet, noch is het in dergelijke hypothese aanvaardbaar dat verzoekster niet minstens een proces-verbaal van haar verklaringen zou kunnen neerleggen gezien de zwaarwichtigheid van de aangevoerde feiten. Dit stuk is derhalve niet waarachtig.

Evenmin kan overtuigen dat een volgens verzoeksters eigen bewoordingen dermate machtige gangster in eigen naam stortingen op verzoeksters rekening zou doen, noch kan vaststaand worden geverifieerd of de naam A. B. wel degelijk betrekking heeft op de door verzoekster voorgehouden persoon, te meer er diverse stortingen geregistreerd staan die onmogelijk zijn, met name in oktober en november 2013 (zowel op de eerste als de tweede bladzijde) terwijl de balans van de rekening op 4 december 2012 werd gemaakt. Het document is dus manifest frauduleus.

Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). De aangebrachte artikelen, in zover überhaupt al dienstig, vermogen niet verzoeksters asielrelaas te ondersteunen. Overigens stelt de Raad dienaangaande vast dat MP Harun Mwau al eind 2010 publiekelijk genoemd werd in een drugsdossier, waarbij overigens geen link werd gemaakt met A. B., zodat verzoekster ook op deze manier haar verhaal had kunnen construeren.

Betreffende de eerder voorgelegde documenten stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal deze uitgebreid en correct heeft gemotiveerd. De Raad sluit zich dan ook bij de desbetreffende motivering aan.

6. Verzoekster onderneemt in dit verzoekschrift verder geen poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing (*"Verzoekster heeft wel een aantal zaken kunnen opsommen, met name dat hij meerdere vrouwen had, dat zij enkele familieleden had ontmoet"*), het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van niet-geadstrueerde boutes beweringen (*"Het feit dat de heer A. onaantastbaar is, kan verzoekster meedelen dat de politie zeer corrupt is en dat hij ook zeker hulp krijgt van parlementsleden, die regelmatig bij hem op bezoek kwamen"*) en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (*"Al hetgeen dat verzoekster wist heeft ze tijdens het gehoor meegedeeld. Ze heeft die informatie bekomen door zelf in de documenten van de heer Akasha te zoeken, gezien meneer haar niet vertrouwde"* en *"dat meneer niet graag over zijn familie sprak in haar bijzijn"*), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

6.1. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

7.1. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK